

Fru Thyra Jensen: »Fra Hjem til Hjem«. Bogen indeholder Smaastykker: »Hverdagstanker og Skitser«, som Undertitlen lyder, saadanne Hverdagstanker, som især husmoderlige Sysler og stille, fredeligt Præstegaardsliv paa Landet giver Anledning til. Hverdagslivets Solskin og Graavejr genspejles ofte i jævne og kønne, til Tider lidt for sødlige Ord. I et Stykke: »Den høje Sø«, taler Forf. om Kvindesagen; den har, siger hun, hendes Kærlighed, men ogsaa hendes store Ængstelse. Hun frygter, at Mænds ridderlige Godhed mod Kvinder skal forsvinde, og at Kvinder selv — som ofte hidtil Mændene — skal tage Skade paa deres Sjæl under Kamp om og Misbrug af Magt. (Hagerups Forlag.)

Mere af Ordets Kunst raader aabenbart *Softe Breum* over. Hendes Bog »Hjerteblade« er Smaafortællinger om Børn. — — »det er paa de spæde unge Hjerteblade, man skal se, naar man vil vide, hvad Kraft der er i den hele Vækst«, slutter Bogen. Og Forf. forstaar »at se« paa Børn og læse den voksnes Karakter ud af Barnets Færd. Efterligning af Fortidens Sprog, som den er forsøgt i »Eleonores Christines første Kærlighed« forekommer næsten altid kunstlet og uægte, hvor meget Studium der end muligvis ligger bag ved. Bedst lykkedes i den hele Samling er »Erobreren«; her har Forf. fast Grund under Fødderne; med Lune og Friskhed skildrer hun Barnebarnets, Skoledrengens, Besøg hos Grandmama, »Naaden«. Fortællingen er fri for det søgt barnlige og rørende, der ofte skammer Børneskildringer, og netop derfor rører den. (Gyldendals Forlag.) S.

W. Schorn: Hvad Grandmama oplevede. (Gyldendal.)

»Silhouetter i Ramme« har Forfatteren kaldt sin Bog, og denne Betegnelse er meget træffende, thi som en Række Skyggerids drager dens Personer forbi Læserens Øje.

Vi ser Billeder fra København, som det saa ud for hundrede Aar siden, og Billederne er befolkede med Datidens mest kendte Personligheder, og Billederne skifter stadig: Punschegilde i Dreyers Klub, — Bakkehuset en Aften, hvor Kamma og Rahbek faar Besøg af Ingemann og hans Forlovede, — Dyrehavsbakken, hvor Oehlenschläger fremtræder paa Baggrund af det Liv, han skildrer i St. Hans-aftens Spil, — Soirée hos Fru Friederike Bruun i Frederiksdal, hvor Weyse spiller, og Ida Bruun staar i Attituder, fulgt af forelskede Blikke fra Grev Bombelles og Johan Ludvig Heiberg — osv. — osv.

De forklarende Tekster hertil, som sammenknyttes af en mystisk-romantisk Intrige, afgiver en meget fornøjelig Læsning.

Olga Eggers: En grim Kvindes Bekendelse. (Gyldendal.)

Fru Eggers giver en trist Skildring af en Kvinde, hvem Naturen har nægtet alle de ydre Fortrin, som gør Livet let og Sindet lyst. Med Tilforladelighed og medfølelse Forstaaelse beskrives den ensomme, glædeløse Barndom, Skoletidens tusinde Naalestik og de Spor, der sættes i et altfor saarbart Sind. Indesluttet og stejl indvies Mariane Gregersen gennem to yderst forskellige Veninders Fortrolighed i Kærlighedens brusende Liv, og hendes Sjæl fyldes med bitter, haabløs Længsel efter Æmhed. En kort Drøm om gengældt Kærlighed brister, og den Bitterhed, som har været hendes Barndoms og Ungdoms stærkeste Følelse, breder sig nu og kvæler alt godt i hendes syge Sind.

Fint og rørende er fortalt, hvorledes Om sorgen for et grimt og ensomt lille Pige barn smelter den frosne Æmhedskilde i hendes Sjæl og bereder den halvgamle, grimme Pige en Moders Lykke.

Marie Henckel: Landflygtig. (Gyldendal.)

Helten i denne Bog er Erik den 14des og Karin Månsdatters Søn, Gustav Erikson Vasa, som tilbringer sin første Barndom i Fangenskab sammen med Forældrene og Resten af sit Liv i Landflygtighed. Jesuiterne, som opdrager ham, ønsker at sætte ham paa Sveriges Trone, men Forsøget mislykkes, fordi den unge Kongesøn ikke ejer den Ærgerrighed og Hensynsløshed, som udkræves for at føre sejrrig Politik. Han ægter sin Ungdomselskede og lever som Privatmand paa et Gods i Polen.

Fortællingen er skrevet jævnt og stilfærdigt, men mangler Spænding og historisk Kolorit. B.

Emma Rolfsen: I Kalifens Nærhed.

Forfatterinden, der er bosat i Tyrkiet giver en aldeles fortræffelig Skildring af en ung ærgerrig Tyrk, der ligesaa maalbevidst som samvittighedsløst arbejder sig op til den Tinde, hvorfra han styrttes ved Revolutionen i Fjor.

Emnet interesserer og Sproget er præget af en egen Nøgternhed, som gør Bogen ikke mindre tiltrækkende.

Rammen om Hovedpersonen — f. Eks. Beskrivelsen af hans 4 Hustruers Haremshv — er stilfuld og fængslende.